

Двата пѣтя.

Учитель нѣкой си былъ единъ день въ стаѣтъ си обиколенъ отъ ученицы-тъ си, които го слушали съ удовольствіе да говори; защото уроцытъ были пълны съ силѣ и пріятность. Той имъ приказвалъ него день за добрътъ и лошѣтъ съвѣсть и за тайныйтъ гласъ на сѣрдцето.

Като свръшилъ урокътъ си, той попыталъ ученицытъ. Кой отъ васъ може ми направи едно сравненіе съ туй което ви сега разказахъ?

Тогазы единъ отъ ученицытъ станѣлъ и казалъ: Азы ся осыщамъ въ умѣтъ си за едно сравненіе, но незнаѣ да ли е право.

Говори вынѣгы както умѣешь, отговорилъ му учительтъ, и момчето начало.

“Азы сравнявамъ спокойствіето на добрътъ съвѣсть и смущеніето отъ лошѣтъ съ двѣ пѣтуванія които ми ся случи да направѣхъ по-онѣзы годинѣ. Когато непріятелскытъ войскы минѣхѣ прѣзъ наше село, уловихѣ силомъ бащѣ ми и го закарахѣ съ нашійтъ конь. И когато баща ми не ся видѣ вече, майка ми зе да